

EMLÉKPARK

Kis, de kiesnek aligha nevezhető lakótelepünk helyén azelőtt kertes házak álltak – gyümölcsfák, veteményesek látták el lakóikat mindennel, amit a hordalékos Tiszaparti talaj megterem. De amikor a panelmonstrumok építése miatt a ház és gazda nélkül maradt kerteket feltúrták, a talaj is elvadult: a következő évben a leghaszontalanabb, legerőszakosabb gyomok nőttek belőle magasra. Ha kinéztem az ablakon, mindig arra gondoltam: háborúk, forradalmak ugyanígy forgatják fel a társadalmat; elvonulásuk után a kipusztult vagy visszaszorított kultúrnövények helyén még sokáig gyomok burjánzanak... amíg nem jön a „kertész”. A kertész ide is eljött, igaz, jó másfél év múltán – 1987-ben –, s első dolga az volt, hogy parkrendezés ürügyén emlékkövet állítson a forradalomnak. No nem a növényinek, hanem amelyiknek éppen akkor volt az esedékes évfordulója. A lángformájúra faragott halványpiros kődarabba ezt vészték: **AZ EMLÉKPARK A NAGY OKTÓBERI SZOCIALISTA FORRADALOM 70. ÉVFORDULÓJA TISZTELETÉRE LÉTESÜLT TÁRSADALMI ÖSSZEFOGÁSSAL.** Ezen már akkor bosszankodtam (óvatos duhajként: magamban), s nem azon, hogy a parkot néhány csenevész bokor, valamint farács és egy-két kényelmetlen pad jelentette, nem is a NOSZF emlékének újabb megörökítése miatt, hanem az utolsó két szón – mi az, hogy társadalmi összefogással? Telepünk lakóit senki sem kérdezte és nem hívta ide (ha mégis, akkor a mi házunkat kifelejtették az „agitátorok”), holott magán a parkon valószínűleg sokan és szívesen dolgoztunk volna (játszóteret – amit a kamaszok később feldúltak – magam is építettem), de hogy ezt az otromba, a többségnek ellenszenves vagy közömbös évfordulóra emlékeztető követ ide állítsuk – erre nem lettünk volna kaphatók – legalábbis önként nem. Tudta ezt a „kertész” is – ezért nem kérdezett, csak állított, ahogy megszokta.

[illegible]

